

[Albertsen]

udgifter, som jeg her har refereret til også, havde man tilgodeset i sit udspil i forbindelse med spareplanerne som sådan. Men det er jo kun småpenge, hr. Palle Simonsen. De beløb, som vi sammenlagt stadig væk taler om, andrager mellem 7 og 8 mia kr., samtidig med at man har udtrykt en positiv holdning til endnu flere udgiftskrævende forslag, senest det forslag, der kom fra kristeligt folkeparti, og som ville koste 3,1 mia kr., som man flot henviste til at man kunne hente i den sociale pensionsfond. I morgen skal vi tage stilling til et forslag om ændring af invalidelovgivningen, og her har det konservative folkeparti givet udtryk for, at man gerne vil stemme for den merudgift på 300 mill. kr. De 3 eller 5 mill. kr., som man her refererer til at man har tilgodeset, synes jeg er en meget beskedent andel af det, vi overhovedet her diskuterer.

Men når hr. Palle Simonsen refererer til den berømte – nogle vil sige berygtede – VK-plan, der indeholdt en lang række besparelsesforslag, vil jeg gerne sige, at så vidt jeg har bemærket – og hr. Palle Simonsen og jeg er medlemmer af finansudvalget, og vi ved, at det er her, man kan stille ændringsforslag – forelå der ingen ændringsforslag i forbindelse med finanslovbehandlingen i februar måned 1982; der er heller ikke siden stillet ændringsforslag til finanslovsforslaget, og der er ikke anvist andre veje til indtægter eller eventuelt besparelser, efter at folketinget blev samlet, da den nye regering blev dannet. Der er en alvorlig kontrast mellem det, man her står seriøst og kræver: besparelser på de og de felter, uden at man anviser, hvad man vil spare på, og så de mange lovforslag og støtte til andres lovforslag, som koster mange milliarder kroner. Hvordan i alverden vil hr. Palle Simonsen så forvente, at man kan have tillid til den holdning, som det konservative folkeparti her har givet udtryk for, når den i den grad strider mod sig selv?

(Kort bemærkning).

Palle Simonsen (KF):

Jeg synes nok, at hr. Albertsen blander tingene lidt sammen. Jeg havde lidt svært ved at fange bemærkningerne om udgiftskrævende forslag på 10 mia kr. i forbindelse med sparediskussionen, men det er efterhånden gået op for mig, at det må være de for-

slag, vi har fremsat til fremme af både byerhvervenes og landbrugserhvervenes vilkår. Det gjorde jeg meget klart rede for i mit indlæg før, idet jeg sagde, at den måde, som vi kan løse vort økonomiske problem på, er ved at øge produktionen, og forudsætningen for, at produktionen kan øges, er, at man stimulerer erhvervslivet, eksempelvis gennem erhvervsskattelettelser. Det kan vi være enige eller uenige om, men det er i hvert fald filosofien bag forslagene.

Så er jeg glad for, at hr. Albertsen erkender, at de to forslag på det sociale område, som vi selv har fremsat, allerede var indeholdt i planen fra november 1981. Når hr. Albertsen siger, at der ingen ændringsforslag var til finansloven i 1982, er det en letkøbt form for argumentation. Vi kom i realiteten med et tilbud til regeringen om at gå i gang med realistiske forhandlinger. Det var den letteste sag i verden for os at fremlægge spareplanen fra november 1981, som vi havde forelagt i finansudvalget, inden valget blev udskrevet, men vi syntes egentlig ikke, der var grund til at demonstrere mere end højst nødvendigt. Vi troede faktisk, at regeringen var til at tale med, men det var den ikke. Nu skal hr. Albertsen ikke komme her bagefter og sige, at der ingen ændringsforslag var. Hr. Albertsen skal få alle de ændringsforslag, han overhovedet kan ønske, det skal jeg garantere for.

Må jeg så til sidst sige om spørgsmålet om invalidepension, at det er ikke et forslag, der er fremsat af det konservative folkeparti, men det er rigtigt, at vi er sympatisk stemt over for det og mener, det er rigtigt. Jeg synes faktisk, det var bedre, om hr. Albertsen og regeringen gik til det, man kalder det parlamentariske grundlag, og diskuterede den side af sagen med dem. Et oppositionsparti kan være frit stillet med hensyn til holdningen til forskellige forslag. Det, der er hovedspørgsmålet, er: hvordan stiller det parlamentariske grundlag sig? Der synes jeg hr. Albertsen skulle gennemføre en diskussion.

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):

Nu ved jeg ikke, om folketinget og arbejdstiden overhovedet tillader, at man gennemreperer hele VK-planen: om man skulle betale for hospitalsudgifter, om man skulle